

P R O L O G

Helvede på jord

Washington, D.C.

Måske på et tidspunkt i den nærmeste fremtid

Detoneringen af en termonuklear bombe på 1 megaton begynder med et lysglimt og en varme så voldsom, at det er umuligt for den menneskelige hjerne at forstå. 100.000.000 grader celsius er omkring 5 gange varmere end temperaturen i solens kerne.

I de første brøkdeler af et millisekund efter at denne termokuleare bombe har ramt Pentagon uden for Washington, er der lys. Bløde røntgenstråler med en meget kort bølgelængde, der opvarmer den omkringliggende luft til millioner af grader og danner en enorm ildkugle, der spreder sig med en hastighed på millioner af kilometer i timen. På få sekunder har ildkuglen nået en størrelse på godt halvanden kilometer i diameter, og dens lys og varme er så intens, at betonoverflader eksploderer, metalgenstande smelter eller fordamper, sten sprænges, og mennesker omdannes til kul på et øjeblik.

Pentagon – med sin femkantede form, fem etager og 600.000 kvadratmeter – eksploderer i en sky af ekstremt varmt støv som resultat af det første glimt af lys og varme. Alle vægge knuses af den stort set samtidige chokbølge, og de 27.000 ansatte omkommer øjeblikkeligt.

Intet inden for ildkuglens radius er tilbage.

Intet.

Ground zero er nulstillet.

Strålevarmen fra ildkuglen bevæger sig med lysets hastighed og antænder alt brændbart adskillige kilometer i alle retninger. Gardiner, papir, bøger, træhegn, tøj og tørre blade eksploderer i flammer og bliver næring for den kæmpemæssige ildstorm, som opsluger et område på mere end 250 kvadratkilometer. Et område, som få øjeblikke forinden var den amerikanske regerings bankende hjerte og 6 millioner menneskers hjem.

Umiddelbart nordvest for Pentagon ligger Arlington National Cemetery, hvor 400.000 gravsten hylder dem, som døde i krig, og hvor der hviler 3.800 afroamerikanske tidligere slaver i sektion 27. De besøgende, som viser deres respekt denne forårseftermiddag; opsynsmændene, der klipper plænerne; gartnerne, som plejer træerne; guiderne, der viser rundt, samt "den gamle garde", som holder vagt ved den ukendte soldats grav – alle bliver øjeblikkeligt omdannet til forkullede menneskefigurer. Til et sort, organisk pulver – til sod. Disse forkullede mennesker bliver sparet for den rædsel, som nu skal opleves af de en til to millioner hårdt kvæstede mennesker, som ikke umiddelbart døde i dette første, uvarslede atomangreb.

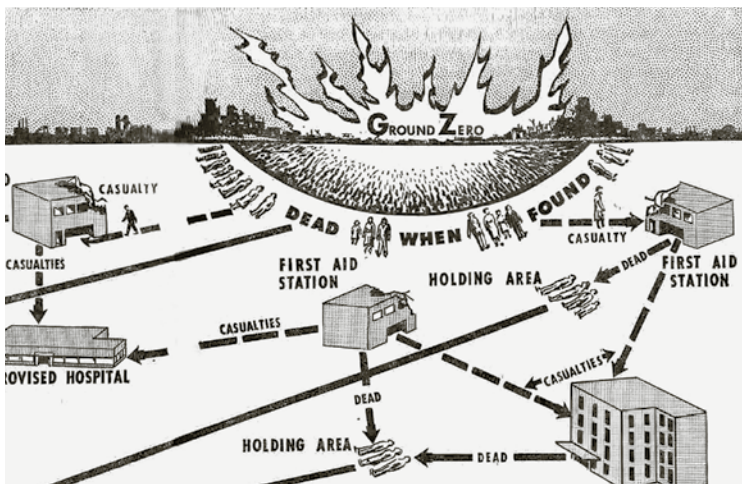
Halvanden kilometer mod nordøst, på den anden side af Potomac River, overopheder og eksploderer marmorsøjlerne og -væggene på mindesmærkerne for Lincoln og Jefferson. De broer og veje, der forbinder disse historiske monumenter med de omkringliggende områder, løfter sig og kollapser. Mod syd, på den anden side af Interstate 395, bliver det store Fashion Centre i Pentagon City fuldstændigt tilintetgjort – med alle butikkerne, de omkringliggende restauranter og kontorer samt det nærliggende Ritz-Carlton Pentagon City Hotel. Tagspær, rulletrapper,

lysekroner, tæpper, møbler, mannequiner, hunde, eger og mennesker går op i flammer. Vi er i slutningen af marts, kl. 15:36 lokal tid.

Der er gået tre sekunder siden detoneringen. Fire kilometer mod vest er en baseballkamp i gang på Nationals Park. Tøjet på de fleste af de 35.000 tilskuere bryder i brand. De, som ikke dør med det samme, får svære tredjegradsforbrændinger. Deres yderste lag hud brænder væk og eksponerer det blodige bindevæv nedenunder.

Tredjegradsforbrændinger kræver øjeblikkelig behandling og ofte amputering for at forhindre dødsfald. Her i Nationals Park er der måske et par tusind mennesker, der i første omgang overlever. De kan have været indenfor for at købe mad eller for at gå på toiletet – og de har nu desperat brug for at få behandlet deres forbrændinger. Men der er kun plads til at behandle ti patienter ad gangen på MedStar Washington Hospitals center for forbrændinger i det centrale Washington. Og fordi denne bygning befinder sig omkring 8 kilometer nordøst for Pentagon, er den ikke længere funktionsdygtig, hvis den overhovedet eksisterer. På Johns Hopkins Burn Center 70 kilometer mod nordøst, i Baltimore, er der færre end tyve senge reserveret til brændofre, og der er snart fyldt op. Der er totalt set kun omkring 2.000 senge til brændofre i hele USA på ethvert givent tidspunkt.

Varmestrålingen fra dette 1 megaton atomangreb har på blot få sekunder givet omkring 1 million mennesker dybe brandsår, og 90 procent af disse vil dø. Militæranalytikere og akademikere har brugt årtier på at regne på det. De fleste mennesker vil ikke nå at bevæge sig mange skridt fra det sted, hvor de tilfældigvis befinder sig, når bomben falder. De falder i den kategori, som beredskabsekspert i 1950'erne – da man første gang lavede disse grusomme beregninger – kaldte "dead when found".

"Dead when found". (U.S. Federal Civil Defense Administration).

På det 400 hektar store militærområde Joint Base Anacostia-Bolling, mod sydøst på den anden side af Potomac, er der yderligere 17.000 ofre. Heriblandt de fleste af dem, som arbejder i Defense Intelligence Agencys hovedkvarter, i White House Communications Agencys hovedkvarter, i U.S. Coast Guard Station Washington, i hangaren for præsidentens helikopter Marine One og i mange andre stærkt bevogtede faciliteter, der tager sig af den nationale sikkerhed. På National Defense University er størstedelen af de 4.000 studerende døde eller døende. Dette universitet (som er finansieret af Pentagon og grundlagt på Amerikas 200-års fødselsdag) er stedet, hvor militærets officerer bliver undervist i amerikanske militærtaktikker, der skal sikre USA's nationale interesser rundt om i verden. Dette er ikke den eneste uddannelsesinstitution, som bliver tilintetgjort i det første atomangreb. Eisenhower School for National Security and Resource Strategy, National War College, Inter-American Defense College og Africa Center for Strategic Studies tilintetgøres alle på et øjeblik. Hele

kystområdet, fra Buzzard Point Park til St. Augustine's Episcopal Church, fra Navy Yard til Frederick Douglass Memorial Bridge, er fuldstændigt ødelagt.

Mennesket opfandt atomvåben i det 20. århundrede for at redde verden fra ondskab, og nu, i det 21. århundrede, er disse atomvåben ved at ødelægge den samme verden.

Den videnskab, der ligger bag sådan en bombe, er avanceret. Det indledende termonukleare lysglimt indeholder to bølger af varmestråling. Den første bølge varer en brøkdel af et sekund, og derefter kommer den anden, der varer flere sekunder, og som får menneskers hud til at bryde i brand. Disse bølger af lys er helt stille; lys har ingen lyd. Hvad der følger nu, er en øredøvende larm, et kæmpemæssigt brag. Den intense varme, der bliver genereret af atomekspllosionen, forårsager en trykbølge, der bevæger sig ud fra eksplosionens nulpunkt som en tsunami i alle retninger; en mur af komprimeret luft, der bevæger sig hurtigere end lydens hastighed. Den blæser folk omkuld, kaster andre op i luften, sprænger lunger og trommehinder, suger kroppe op og spytter dem ud igen. "Generelt set bliver store bygninger ødelagt af ændringen i lufttryk, mens mennesker og andre objekter såsom træer og master bliver ødelagt af vinden," som en arkivar, der har ansvaret for disse frygtelige statistikker i The Atomic Archive, beskriver det.

I takt med at ildkuglen udvider sig, resulterer trykbølgen i katastrofale ødelæggelser fem kilometer længere væk. Luften bag trykbølgen bevæger sig hurtigere og hurtigere, og der opstår vinde med hastigheder på adskillige hundrede kilometer i timen – ufattelige hastigheder, der er svære at begribe. Orkanen Sandy, som i 2012 ødelagde for 70 milliarder dollars og dræbte 147 mennesker, havde vinde på omkring 130 kilometer i timen. Den højeste vindhastighed, der nogensinde er registreret på Jorden, er 407 kilometer i timen, målt ved en afsidesliggende vejstation i Australien.

Trykbølgen i Washington ødelægger alle strukturer på sin vej og omdanner øjeblikkeligt velkonstruerede bygningsværker til støv – kontorbygninger, lejlighedskomplekser, monumenter, museer og parkeringshuse. Det, som ikke bukker under for trykbølgen, bliver ødelagt af vinden. Bygninger kollapser, broer falder sammen, og kraner vælter. Objekter så små som computere og cementblokke, og så store som lastbiler og dobbeltdækkerbusser, bliver smidt op i luften, som var de tennisbolde.

Den nukleare ildkugle, som i en radius af 1,8 kilometer har fortæret alt, stiger nu til vejrs som en varmluftballon. Den løfter sig med en hastighed på 75 til 100 meter i sekundet. Der er gået 35 sekunder. Den ikoniske paddehat begynder at tage form – den kæmpemæssige hat og stokken, som består af forkullede mennesker og civilisationens vragrester ændrer sig fra et rødt til et brunt og til sidst et orange skær. Nu kommer den dødelige vakuumeffekt, hvor objekter – biler, mennesker, lygtepæle, vejskilte, parkeringsautomater og stålbjælker – bliver suget tilbage ind i det brændende inferno og fortæret af flammerne.

Der er gået 60 sekunder.

Paddehatten, der nu har skiftet farve til grålig hvid, stiger 8 til 16 kilometer op fra ground zero. Selve hatten vokser også og bliver 15, så 30, så 45 kilometer i diameter, mens den bølger videre udad. Til sidst vokser den ud af troposfæren – højere end kommercielle flyruter og de luftlag, hvor de fleste vejrfænomener udspiller sig. Radioaktive partikler spredes og daler mod jorden igen, hvor de lægger sig overalt. En atombombe producerer “en heksebryg af radioaktive produkter, som også bliver indfanget i skyerne”, som astrofysikeren Carl Sagan advarede om for årtier siden.

Mere end en million mennesker er nu døde eller døende, og der er gået mindre end to minutter siden detonationen. Nu begynder det sande inferno. Dette er noget andet end den første ildkugle;

det er et gigantisk flammehav uden lige. Gasledninger eksploderer én efter én og bliver til kæmpemæssige flammekastere, som spyer ild til alle sider. Beholdere med brændbare materialer sprænger. Kemiske fabrikker eksploderer. Pilotflammer på varmtvands-beholdere og fyr bliver omdannet til lightere, som sætter ild til det, der ikke allerede brænder. Kollapsede bygninger bliver til gigantiske ovne. Overalt bliver mennesker brændt levende.

Åbninger i gulve og tage bliver til skorstene. Kuldioxid fra ildstormene synker ned i metroens underjordiske tunneller og kvæler passagererne i deres sæder. Mennesker, som søger tilflugt i deres kældre og andre rum under jorden, begynder at kaste op, går i krampe, mister bevidstheden og dør. Alle, der er i det fri og har øjnene rettet mod eksplosionen – i helt op til 20 kilometers afstand – blindes.

12 kilometer fra ground zero, i en ring omkring Pentagon på 24 kilometer i diameter (5 psi-zonen), kører busser og biler ind i hinanden. Asfalten bliver flydende af den intense varme og fanger de overlevende i noget, der minder om flydende lava eller kviksand. Orkanlignende vinde gør hundredvis af brande til tusindvis af brande og så til millioner af brande. 16 kilometer ude antænder glødende aske og flyvende vraggods i flammer nye brande, som vokser sig større og større. Hele Washington bliver én stor ildstorm. Et megainferno. Snart en mesocyklon af ild. Vi er nu 8, måske 9, minutter inde.

Mellem 16 og 20 kilometer fra ground zero (i 1 psi-zonen) vandrer de overlevende rundt i chok. Usikre på, hvad der lige er sket, og desperate efter at komme væk. Titusindvis af mennesker heromkring har fået punkteret lungerne. Krave, spurve og duer, som er på vingerne, bryder i brand og falder til jorden, som regnede det med fugle. Der er ingen elektricitet. Ingen mobildækning. Ingen 911.

Bombens elektromagnetiske impuls tilintetgør alt tv, radio og internet. Biler med elektriske tændingssystemer kan ikke startes. Vandværker kan ikke pumpe vand. Og hele området er så mættet af dødelige niveauer af radioaktivitet, at beredskabet ikke kan bevæge sig derind. Først efter flere dage vil de, der på mirakuløs vis har overlevet, indse, at hjælpen aldrig var på vej.

De, som på en eller anden måde formåede at overleve den indledende eksplosion, trykbølgen og ildstormene, indser nu atomkrigens ondsksfulde realitet: De er overladt til sig selv. Tidligere direktør for FEMA, Craig Fugate, siger, at den eneste måde at overleve på er at lære at overleve på egen hånd. Med andre ord: På dette tidspunkt begynder en "kamp om mad, vand, Pedialyte (et hydreringsmiddel til børn) ... "

Hvordan, og hvorfor, ved amerikanske militæranalytikere sådan nogle frygtelige ting og med sådan en nøjagtighed? Hvorfor har den amerikanske regering kendskab til så mange effekter af et nukleart angreb, når størstedelen af befolkningen intet ved? Svarene er lige så groteske som spørgsmålene; i alle disse år, siden slutningen af Anden Verdenskrig, har den amerikanske regering forberedt og øvet sig på en omfattende atomkrig. En nuklear Tredje Verdenskrig, der med sikkerhed vil resultere i minimum to milliarder døde.

For at blive klogere rejser vi tilbage i tiden, mere end 60 år. Til december 1960. Til U.S. Strategic Air Command og et hemmeligt møde, som fandt sted der.